

ลูกโขน

ลูกโขน

เสียงปี่พาทย์ขับขานท่วงทำนองไพเราะเสนาะหู กำปীন (ศรัณย์ ศิริลักษณ์) เด็กหนุ่มวัยเพิ่งแตกพาน ร่ายรำท่วงท่าของศิลปะโขนได้อย่างวิจิตรและงดงาม ท่วงท่าอันอ่อนช้อย เรียกความสนใจจากผู้ชมไม่ให้ละสายตา แต่ใครจะรู้ว่าเด็กหนุ่มหน้ามคนนี้...ชีวิตเขาไม่ได้ถูกลิขิตมาเพื่อเป็น...โขน แต่ถูกขีดเส้นทางเดินเอาไว้แล้วว่า...เขาต้องเป็นแชมป์มวยไทยเท่านั้น !!!

10 กว่าปีก่อน สนามมวยเวทีราชดำเนิน คำธม (วินัย ไกรบุตร) หรือ พยัคฆ์คำธม นักมวยไทยดาวรุ่งที่กำลังเจิดจรัสบนเวที ตั้งใจเอาชนะคู่ต่อสู้เพื่อเข็มขัดแชมป์แห่งประเทศไทย หวังเป็นรางวัลให้กับลูกชายคนเล็กที่กำลังจะล้มตาดูโลกในอีกไม่นาน แต่แม้จะใส่หัวใจสิงห์สู้ยิบตาคำธมก็ต้องพ่ายแพ้ให้กับคู่ชกเพราะถูกโกงบนเวที แต่นั่นยังไม่น่าเจ็บใจเท่ากับการถูกพวกมาเฟียในวงการมวยที่ไม่พอใจในความพ่ายแพ้ของคำธม สั่งเชีคบิลด้วยความตาย สายทอง (ฐรินดา วรรณสูต) เมียรักของคำธมเอาตัวปกป้องสามีจากกระสุนปืน ช่วงเวลาเป็นและตายที่เหลือ สายทองเลือกชีวิตของลูกน้อยในท้องแทนที่ชีวิตตัวเอง เพราะคิดว่าวันหนึ่งข้างหน้า คำธมจะเลี้ยงลูกชายของเธอให้เป็นชายหนุ่มที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความดีเหมือนกับชายที่เธอรัก คำธมให้สัญญากับเมียรักและตั้งชื่อให้เด็กน้อยหน้าตาน่าเอ็นดูคนนี้ว่า...กำปীন ชื่อแห่งเกียรติยศที่จะต้องมาสานฝันของพ่อให้จริงได้

กำปীনเติบโตมาด้วยการเลี้ยงดูอย่างเข้มงวดของคำธม ที่ปูทางทุกอย่างไว้สู่เส้นทางการเป็นนักมวย เหมือนกับที่เขา กำลังพยายามปลุกปั้น สังกเวียง (พิชชยนต์ พึ่งพันธ์) ลูกชายคนโตที่กำลังก้าวสู่นาคคตของนักมวยอย่างที่กำลังหวัง ฝีมือการชกของสังเวียงเป็นที่ถูกใจค่ายมวยเจริญชัยของ เสืออ้า (ศตวรรษ คุลย วิจิตร) แกรมสังเวียงยังไปชอบพอกับ หลิว (กัญญา รัตน์เพชร) เด็กสาวใจแตกเอาแต่ใจตัวเองลูกสาวของ เสืออ้าที่เสืออ้าไม่ห้ามให้คบกันเพราะเสืออ้าอยากได้เด็กฝีมือดีอย่างสังเวียงมาอยู่สังกัด คำธมนับถือเสืออ้าเหมือนพี่และมักจะไปสูงสิงเป็นเป้าล่อซ้อมให้พวกนักมวยเป็นประจำ เพราะปัจจุบันคำธมมีอาชีพแบแท็กซี เป็นอาชีพหลักไม่ได้ยึดทางมวยหากินเนื่องจากกระสุนปืนเมื่อในอดีตทำให้คำธมขาเป๋ไปข้างหนึ่ง คำธมภาคภูมิใจที่สามารถปั้นสังเวียงให้เป็นไปในทางที่ตัวเองต้องการแล้ว จึงคิดว่ากำปীনก็น่าจะจับมาปั้นได้ไม่ยาก แต่หารู้ไม่ว่าทุก ๆ วันหลังจากที่คำธมขับรถไปส่งกำปীনเรียนแผนกช่างยนต์ในโรงเรียนอาชีวะที่มีชื่อเสียงทางด้านกีฬาชกมวย รถมอเตอร์ไซค์ของ ราไทย (พิมพ์ชนก ลือวิเศษไพบูลย์) เด็กสาวหน้าตาน่ารัก

แต่ถ้ากันจากโรงเรียนนาฏศิลป์จะมาติดเครื่องรื้อรับกำปิ่นเพื่อหนีการซ้อมในชมรมมวย พาไปฝึกซ้อม
นาฏกรรมโขนที่บ้านศิลป์ไทยเป็นประจำ

รำไทย เป็นลูกสาวคนเดียวของ ศิลป์ไทย (เกรียงไกร อุณหะนันท์) หรือ ครูศิลป์ อดีตครูโขนในกรม
ศิลป์ เคยเป็นผู้ตีเก้าเจ้าระเบียบ แต่ทุกวันนี้สมบัติที่เหลือติดตัวมีอยู่แค่ 2 อย่าง คือบ้านเรือนไทยริมน้ำหลัง
สวยที่นายหน้าหลายคนจ้องตาเป็นมัน และวิชาศิลปะการรำโขนที่ครูศิลป์ตั้งใจถ่ายทอดให้กับเด็กรุ่นใหม่ จึง
เปิดบ้านรับสอนโขนให้กับเด็ก ๆ ในละแวกนั้น เพื่อใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ครูศิลป์ไม่เคยคิดถึงเงิน
ทอง ไม่เคยเรียกเก็บเงินค่าสอน แม้ทุกบาททุกสตางค์ที่ได้จากการรับงานรำโขนโชว์ตามงานต่าง ๆ ที่ยังมี
ผู้ว่าจ้าง จะหมดไปกับการรักษาอาการป่วยด้วยโรคมะเร็งของ ดวงใจ (ดวงดาว จารุจินดา) แม่ของรำไทยที่
ต้องเข้า ๆ ออก ๆ โรงพยาบาลเป็นประจำ แต่ครูศิลป์ก็ไม่เคยย่อท้อต่อความลำบาก คำนึงที่ครูศิลป์มักจะพูด
ให้รำไทยและกำปิ่นฟังเสมอ ๆ ก็คือ "ถึงจะหมดเนื้อหมดตัวบ้านจะถูกยึด แต่ขอให้โขนยังอยู่ต่อไป"

กำปิ่นเชื่อและรักในศิลปะการรำโขนมากพอ ๆ กับที่รักรำไทย เด็กหนุ่มสาวสองคนจึงพยายามทำทุก
อย่างเพื่อสานต่อปณิธานของครูศิลป์ ยามว่างจากการซ้อม โขน เด็กทั้งคู่มักไปหารายได้พิเศษในย่านตรอก
ข้าวสาร โดยมี ชกลม (ธีรภัทร์ เข้มศรี) เพื่อนสนิทของกำปิ่น และพอใจ (ศรศิลป์ มณีวรรณ) เพื่อนสนิทของ
รำไทยไปช่วยตั้งแผงขายของด้วย รำไทยเอาหัวโขนจำลองไปขายเป็นของที่ระลึกบ้าง สีซอสามสายแลกเศษ
สตางค์บ้าง บางครั้งก็ไปร่ำตามโรงแรม ห้องอาหาร และรับจ้างซ่อมชุด ปักชุดนาฏศิลป์ไทยกับพอใจ ส่วน
กำปิ่นก็เอากางเกงมวยไปขายให้พวกฝรั่งที่ชื่นชอบศิลปะมวยไทย เมื่อมีฝรั่งสนใจก็มักจะโชว์ท่าทางแม่ไม้มวยไทยให้ฝรั่งดูโดยให้ชกลมเป็นคู่ชก แต่สิ่งที่กำปิ่นทำได้ดีที่สุดในชีวิตคือการรำไหว้ครูของมวยไทย เพราะ
กำปิ่นได้ฝึกพื้นฐานการรำโขนมาจากครูศิลป์ ท่วงท่าการไหว้ครูของกำปิ่นจึงอ่อนช้อยงดงาม หลายครั้งที่
พวกจ๊กโก้แถวบ้านรำไทยเจอกำปิ่นเดินอยู่กับรำไทย พวกนั้นมักจะแซวกำปิ่นว่าเป็นลูกนักมวยประสาอะไร
ไปหัดรำโขน หว่ากำปิ่นเป็นกะเทยและชอบหาเรื่องกำปิ่นกับรำไทยเสมอ ๆ เมื่อเหลืออดกำปิ่นจึงจัดเชิง
มวยที่ได้เรียนมาจากพ่อเล่นงานพวกนักเลงจนกระเจิง

แต่ความลับของกำปิ่นก็ปิดไม่มิดเมื่อคำณขอให้เสียอำพาทำปิ่นขึ้นชกบนเวทีเป็นคู่เปิดให้กับการชก
แข่งของสังเวียน กำปิ่นดูไม่มีสมาธิที่จะขึ้นชกเท่าไรหรอก เมื่อขึ้นไปเจอคู่ต่อสู้กำปิ่นก็เอาแต่ชกสไตล์ป้องกัน
ตัวเองอย่างเดียว โดยเฉพาะกับสองมือที่กำปิ่นจะหวังมากเป็นพิเศษ คำณพยายามบอกให้ลูกชายชกให้
เต็มที่ แต่กำปิ่นก็ทำให้พ่อผิดหวังด้วยความพ่ายแพ้ ในขณะที่สังเวียนสามารถเอาชนะคู่ชกได้สมศักดิ์ศรี คำ

เริ่มสงสัยพฤติกรรมของลูกชาย คำพูดของหลาย ๆ คนที่เคยพูดเอาไว้ให้ ได้ยินว่าบนเวทีกำปิ่นรำไห้วครู ได้ดีกว่าชกจริง จนน่าจะเป็นนางรำมากกว่านักมวย (หรือไอ้กะเทย)

คำรณจึงตามดูพฤติกรรมของลูกชายจนในที่สุดก็เจอความจริงเมื่อตามไปเห็นกำปิ่นหนีซ้อมมวยมารำ โขนที่บ้านครูศิลป์ คำรณโกรธเป็นพินเป็นไฟที่กำปิ่นไม่ฟังคำสั่ง ลงไม้ลงมือตีลูกชายไม่ยั้งต่อหน้าครูศิลป์ และเหล่าบรรดาแม่ยกของครูศิลป์ ป้าสายใจ (ส้มแซ่ 3 ซ่า) สายสมร (ดีใจ ดีดีดี) และ สายพิน (จิม ชวนชื่น) ที่เอ็นดูรักใคร่กำปิ่น ทุกคนพยายามห้ามและขอร้องไม่ให้คำรณตีลูก เหล่าแม่ยกด่าคำรณซะเสียผู้เสียคนทำให้คำรณโกรธกลับไป กำปิ่นเสียใจที่ทำให้พ่อโกรธ จึงตัดสินใจขอลาครูศิลป์และรำไทยทิ้งความฝันการรำ โขนเพื่อกลับไปทำให้พ่อได้ภาคภูมิใจ แม้ว่าครูศิลป์จะเสียคาชอนาคตในการรำ โขนของกำปิ่น เพราะฝีมือที่กำปิ่นฝึกมาตลอดเวลาหลายปี จะทำให้กำปิ่นเป็นความหวังของครูศิลป์ แต่หน้าที่ของลูกที่ต้องกตัญญูต่อ พ่อก็ทำให้ครูศิลป์เข้าใจ ยอมปล่อยให้กำปิ่นทิ้ง โขนแล้วเดินทางไปสู่สังเวียนของมวยไทย แต่กับรำไทยเขื่อน้อยใจร้องไห้ใส่กำปิ่นเพราะคิดว่ากำปิ่นน่าจะทำได้ทั้งสองอย่าง ได้ดีทั้งคู่ เพราะมวยไทยกับรำ โขนมันก็เป็นศิลปะเหมือนกัน แต่กำปิ่นยังไม่เข้าใจ ตอนนี้เขาต้องเลือกทำหน้าที่ของลูกก่อน

กำปิ่นแอบเห็นพ่อกินเหล้าแล้วร้องไห้ต่อหน้ารูปของแม่ พ่อเสียใจที่ไม่สามารถทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับแม่ได้ กำปิ่นรู้เรื่องวันที่เขาเกิดเป็นวันเดียวกับที่แม่ตายมาจากพี่ชาย กำปิ่นสงสารพ่อและรู้สึกผิด จึงถือพานไปกราบขอขมาพ่อที่เวทีมวยขอให้ยกโทษให้และสัญญากับพ่อว่าจะเลิกรำ โขนอย่างเด็ดขาด ต่อไปนี้เขาจะเป็นนักมวยเพื่อทดแทนพระคุณพ่อ เมื่อกำปิ่นสัญญาแบบนั้นคำรณก็ยกโทษให้ลูกและจับกำปิ่นให้มูมานะซ้อมมวยเพื่อเจริญรอยตามสังเวียนซึ่งกำลังเป็นนักมวยมีชื่อเสียง

กำปิ่นพยายามซ้อมตามที่พ่อสั่งทุกอย่างแม้จะต้องเจ็บตัวเขาก็อดทน แต่ใจของกำปิ่นก็ยังโหยหาการรำ โขนอยู่ตลอดเวลา หลายครั้งที่เขาเดินผ่านบ้านครูศิลป์ กำปิ่นมักจะไปแอบดูรำไทยซ้อมรำและสีซอ แต่เขาก็ไม่กล้าไปสู้น้ำครูศิลป์กับรำไทย เพราะรู้ว่าทำให้ครูศิลป์ผิดหวัง จนวันหนึ่งกำปิ่น ไปเจอพวกทวงหนี้มาทวงเงินแต่ไม่ได้เงินเลยเอาเครื่องดนตรีไทยในบ้าน ไปขายแลกเป็นเงิน เพราะครูศิลป์เอาโฉนดบ้านไปจำนองไว้กับพวกนั้นเพื่อเอาเงินไปเป็นค่าใช้จ่ายรักษาน้ำดวงใจที่อาการกำลังทรุดหนัก กำปิ่นตามไปเยี่ยมที่โรงพยาบาลและได้เจอครูศิลป์อยู่กับน้ำดวงใจ ครูศิลป์ไม่ให้กำปิ่นพูดเรื่องที่ตนเอาบ้านทรงไทยไปจำนองจนเป็นหนี้ ดวงใจดีใจที่ได้เห็นกำปิ่นและบอกว่าเมื่อไหร่ที่หายออกจากโรงพยาบาลจะตามไปดูกำปิ่นรำ โขนในวันพ่อเฉลิมพระเกียรติ แต่ครูศิลป์ต้องบอกให้ดวงใจรู้ว่ากำปิ่นเลิกรำ โขนแล้ว ดวงใจเสียใจแต่ก็ขึ้น

ชมกำปิ่นที่เลือกการทดแทนพระคุณพ่อ รำไทยมาเห็นกำปิ่นอยู่กับแม่ก็ไม่พอใจ รำไทยตามไปต่อว่ากำปิ่น หลังจากออกจากโรงพยาบาล รำไทยไม่ยอมให้กำปิ่นมาอยู่กับครอบครัวเธออีก เพราะตอนนี้ครอบครัวเธอไม่เหลือสมบัติอะไรอีกแล้ว นอกจากศิลปะการรำโขนที่พ่อเลือกที่จะรักษาเอาไว้ พ่อทำตามคำพูดที่เคยพูดอยู่เสมอว่า "ถึงจะหมดเนื้อหมดตัว บ้านถูกยึดแต่ก็ขอให้โขนยังอยู่ต่อไป" เพราะฉะนั้นในเมื่อกำปิ่นเลือกทิ้งหัวโขนแล้ว กำปิ่นก็ไม่ควรมาให้เธอเห็นหน้าอีก

กำปิ่นรู้สึกเสียใจเก็บเอาคำพูดของรำไทยมาครุ่นคิด โดยไม่ได้เล่าให้พ่อฟัง เพราะพ่อกำลังจะพาเขาไปชมมวย จึงเชิญให้เขาขันซ้อม จนถึงเวลาขึ้นชกกำปิ่นยังคงรำไห้ครูอย่างสวยงาม ลีลาอ่อนช้อยผสมท่ารำโขน เช่นท่า พระรามแผลงศร กำปิ่นพยายามชกตามที่พ่อบอกทุกอย่าง แต่คู่ชกของกำปิ่นแข็งแกร่งมากกว่าที่คำนวณคาดการณ์เอาไว้ กำปิ่นอยากทำให้พ่อภูมิใจจึงไม่กลัวเจ็บ พยายามชกอย่างที่สุดแต่ก็โดนพายุหมัดรัวใส่ คำนวณสงสารลูกบอกกำปิ่นว่าจะขอยอมแพ้ แต่กำปิ่นห้ามพ่อแล้วบอกให้พ่อรู้ว่า "ถ้าทำให้พ่อภูมิใจไม่ได้ เขาก็ไม่รู้จะเกิดมาเป็นลูกของพ่อทำไม" กำปิ่นยังคงเดินหน้าเข้าชกกับคู่ต่อสู้ แต่ก็โดนหมัดศอกถาโถมเข้าใส่เต็มแรงจนอ่วม ถึงอย่างไรกำปิ่นก็ไม่ถอย ยังคงจัดลีลาแม่ไม้มวยไทยที่พ่อสอนมาสู้อย่างสุดกำลัง จนในที่สุดก็สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้ได้

แต่แม้กำปิ่นจะชกชนะแต่ก็ถูกล้อเลียน คำคนเลยไม่ได้ภูมิใจในชัยชนะที่ลูกมอบให้กลับต่อว่ากำปิ่นที่ไปรำมวยจนดูเป็นนางรำมากกว่านักมวย เป็นตัวตลกให้เขาอับอายขายหน้า กำปิ่นเสียใจที่พ่อไม่ภาคภูมิใจในเมื่อเขาทำทุกอย่างเพื่อพ่อแล้ว กำปิ่นผลัดขึ้นเสียดกับพ่อด้วยอารมณ์ว่าเขาไม่ใช่คนที่สัญญาแม่ทำได้ แค่นี้พ่อก็น่าจะดีใจกับเขาบ้าง คำคนโกรธที่กำปิ่นเอาเรื่องนี้มาพูดเลยตบหน้าลูกชายไปอย่างแรง กำปิ่นเจ็บปวดตัดสินใจถอดคนวมโขนทิ้งแล้วเลิกเป็นนักมวยและเป็นลูกอย่างที่พ่อต้องการ

กำปิ่นออกจากบ้านไปอยู่กับชกลม กำปิ่นไปแอบดูครูศิลป์กับรำไทยซ้อมโขนที่บ้านเช่าที่บรรดาแม่ยกช่วยกันหาที่ใหม่ รำไทยจะไล่กำปิ่นแต่ครูศิลป์ห้ามและอนุญาตให้กำปิ่นมาอยู่ด้วยกัน กำปิ่นบอกครูศิลป์ว่าเขากลับมาเพื่อทำตามสัญญาที่ให้ไว้กับน้ำดวงใจเขาจะขึ้นรำโขนในวันพ่อเฉลิมพระเกียรติ ครูศิลป์เห็นความตั้งใจของกำปิ่นก็ยอมที่จะให้กำปิ่นกลับมารำโขนอีกครั้ง รำไทยแอบดีใจที่กำปิ่นกลับมาแต่ก็ยังแกล้งทำเป็นนอน วางฟอร์มไม่ให้เสียหน้ากำปิ่น

คำคนยังไม่หายโกรธกำปิ่น แต่ก็ยังมีจิตใจไม่ยอมไปตามกำปิ่นกลับมาถึงกับบอกใครต่อใครว่ากำปิ่น

ไม่ใช่ลูกนักมวยแต่มันเป็นลูกโจน คำณจึงหันไปสนใจสังเวียนที่กำลังจะก้าวขึ้นชิงแชมป์เข็มขัดเดียวกับที่ คำณเคยพลาดหวังมาเมื่อในอดีต คำณมั่นใจว่าสังเวียนจะสู้หน้าให้กับตัวเองได้ แต่เมื่อตามไปเชียร์ลูกชาย กลับพบว่าสังเวียนพ่ายแพ้อย่างค้ำสาตาคนดู คำณไปคาดคั้นกับสังเวียนเพราะไม่เชื่อว่าสังเวียนจะแพ้ ในที่สุดสังเวียนก็ยอมพูดความจริงกับพ่อว่าที่แพ้เพราะหลิวมาขอร้องไห้หารับเงินจากเฮียอ้าเพื่อล้มมวย แม้ เขาจะไม่อยากทำแต่เขาก็ต้องยอมเพราะสงสารพ่อที่เป็นหนี้เงินกู้ยืมนอกระบบ แกรมรถ TAXI คันเก่งของพ่อก็ เสียต้องเข้าซ่อมและก็ไม่มีเงินไปจ่ายค่าซ่อมเอาารถออกมา ทำให้พ่อไม่มีรายได้เลย

คำณจุกอกไม่อยากจะเชื่อว่าลูกชายจะยอมขายศักดิ์ศรีที่เขาฝึ้อุตสาห์สั่งสอนให้ลูกมาตลอด คำณสั่ง ให้สังเวียนเอาเงินไปคืนเฮียอ้า สังเวียนไม่ยอมคำณจึงแย่งเอาเงินจากสังเวียนไปหาเฮียอ้าเอง คำณเอาเงิน ไปปลาใส่หน้าเฮียอ้าแล้วสั่งให้เลิกยุ่งกับสังเวียน พวกเฮียอ้าไม่พอใจถูกคำณเป็นแค่อีแป๊ะที่มีลูกเป็นกะเทย นางรำแต่อยากปั้นให้เป็นนักมวยดี คำณเลือดขึ้นหน้ามีเรื่องกับพวกมัน กำปั้นแวมมาหาพ่อพอดีกับที่ สังเวียนกำลังตามไปช่วยพ่อ สองพี่น้องไปเจอพ่อกำลัง โคนพวกเฮียอ้าทำร้ายเลยเข้าไปช่วย เฮียอ้าชักปืนจะ ยิงกำปั้น คำณรีบเอาตัวเข้าไปกันกระสุนให้ ร้าไทยพาตำรวจมาถึงพอดี พวกเฮียอ้าถูกจับได้ทั้งหมด แต่ อาการของคำณไม่ค่อยดีถูกส่งเข้า โรงพยาบาล

คำณรอดมาได้อย่างหวุดหวิดเพราะกำปั้นพาพ่อมาถึง โรงพยาบาลทันเวลา สังเวียนเข้ามากราบขอ โทษพ่อที่ทำให้พ่อผิดหวังและสัญญาว่าต่อไปจะไม่ยอมขายศักดิ์ศรีตัวเองอีก กำปั้นแอบดูพ่อกับพี่ชายแล้ว ไม่อยากเข้าไปเพราะรู้ว่าตัวเองเป็นลูกที่ไม่เคยทำให้พ่อภูมิใจยอมเดินจากไปตามลำพัง แต่ขณะที่กำปั้นกำลัง จะหันหลังกลับ พ่อก็หันมาเห็นกำปั้นพอดี จึงตะ โคนคำกำปั้นว่า "เป็นลูกโจนแล้วกลับมาอีกทำไม ที่นี้มันมี แต่ลูกนักมวย" กำปั้นเสียใจน้ำตานองหน้าบอกพ่อไปว่า "ถ้าเลือกได้ เขาอยากเป็นแค่ลูกที่ทำให้พ่อภูมิใจ"

กำปั้นมาหาร้าไทยกับครูศิลป์แต่พบว่าอาการของน้ำดวงใจกำลังแย่ ทุกคนที่บ้าน โจนไปดูใจน้ำดวงใจ กันพร้อมหน้า ดวงใจบอกเสียดายที่ไม่มีโอกาสได้ดูร้าไทยกับกำปั้นร้าโจนในวันพ่อเฉลิมพระเกียรติ แต่ก็ดี ใจที่สุดท้ายแล้วกำปั้นก็กลับมาช่วยครูศิลป์สืบสานศิลปะ โจนต่อไป ดวงใจรู้เรื่องที่ครูศิลป์เอาบ้าน ไปงานอง จากกรได้ยื่นร้าไทยคุยกับ 3 แมยก ที่ช่วยรวบรวมเงินมาช่วยยืดเวลาชำระไปได้อีก 1 เดือนก่อนที่จะถึงเดือน ธันวาคม ซึ่งขณะ โจนของครูศิลป์จะได้ร้าในงานวันพ่อเฉลิมพระเกียรติ จากงานวันนั้นครูศิลป์จะได้เงินมา จำนวนหนึ่งมาจ่ายหนี้ค่าบ้าน ทำให้สามารถรักษาบ้านทรงไทยเอาไว้ได้อีก ไม่จำเป็นต้องเอาเงินมารักษาเธอ เพราะชีวิตของเธอไม่คุ้มกับการต้องสูญเสียศิลปะ โจนสมบัติอันล้ำค่าของทุกคน ร้าไทยและกำปั้นตัดสินใจ

พาดวงใจออกมาที่สนามของโรงพยาบาล แล้วแสดงโขนให้ดวงใจดูเพื่อให้ดวงใจได้จากไปอย่างสงบ

ในที่สุดการแสดงโขนในวันพ่อเฉลิมพระเกียรติก็มาถึง ก่อนการแสดงจะเริ่มกำปั่นแฉะไปหาพ่อที่บ้านเพื่อขอให้พ่อไปดูการแสดงของเขา แต่กำปั่นไปไม่เจอบ้านปิดเงียบเชียบไม่มีใครอยู่ กำปั่นคิดว่าพ่อคงไม่สนใจที่จะไปดูเขานั่นทำให้กำปั่นรู้สึกเสียใจที่เขาเป็นได้แค่ลูกที่ทำให้พ่อภูมิใจไม่ได้

กำปั่นกลับมาที่เวทีการแสดงที่ทุกคนกำลังเตรียมพร้อม แต่ก่อนที่การแสดงจะเริ่มขึ้นไม่กั่นาทีคำรณกับสังเวียนก็เดินทางมาหากำปั่น คำรณขออนุญาตครูศิลป์เป็นผู้สวมชฎา (พระราม) ให้กำปั่นก่อนขึ้นแสดงด้วยความตื่นตันใจกำปั่นก็กราบเท้าพ่อสารภาพความในใจว่าตลอดมาเขาอยากทำให้พ่อภาคภูมิใจเพราะคิดมาตลอดว่าถ้าแม่ไม่เลือกให้เขามีชีวิตอยู่ พ่อก็คงจะได้มีความสุขอยู่กับแม่ คำรณจุกอกกับความคิดซื่อ ๆ ของลูกชาย น้ำตาไหลพร่างพรู บอกกำปั่นทำให้พ่อได้รู้ว่า "มวยไทยมีหน้าที่รักษาชาติรักษาแผ่นดิน โขนก็ช่วยเป็นหน้าเป็นตาของวัฒนธรรมไทย ยามเมื่อสงบเราก็อ่อนช้อย ยามเมื่อถูกรุกรานเราก็มีมวยไทยไว้คอยปกป้อง" สิ่งที่กำปั่นทำอยู่เป็นความภูมิใจของพ่อที่สุดแล้ว คำรณสวมชฎาให้กำปั่นแล้วไปนั่งดูการแสดงโขนที่ดีที่สุดในชีวิตที่ลูกชายของเขาได้แสดงต่อหน้าพระบรมฉายาลักษณ์ รอยยิ้มของทุกคนเต็มไปด้วยความปลื้มปิติยินดี

บทประพันธ์โดย : ฐปทอง

บทโทรทัศน์โดย : แพรพริมา

กำกับการแสดงโดย : ธงชัย ประสงค์สันติ

ผลิตโดย : บริษัท พอดีคำ จำกัด